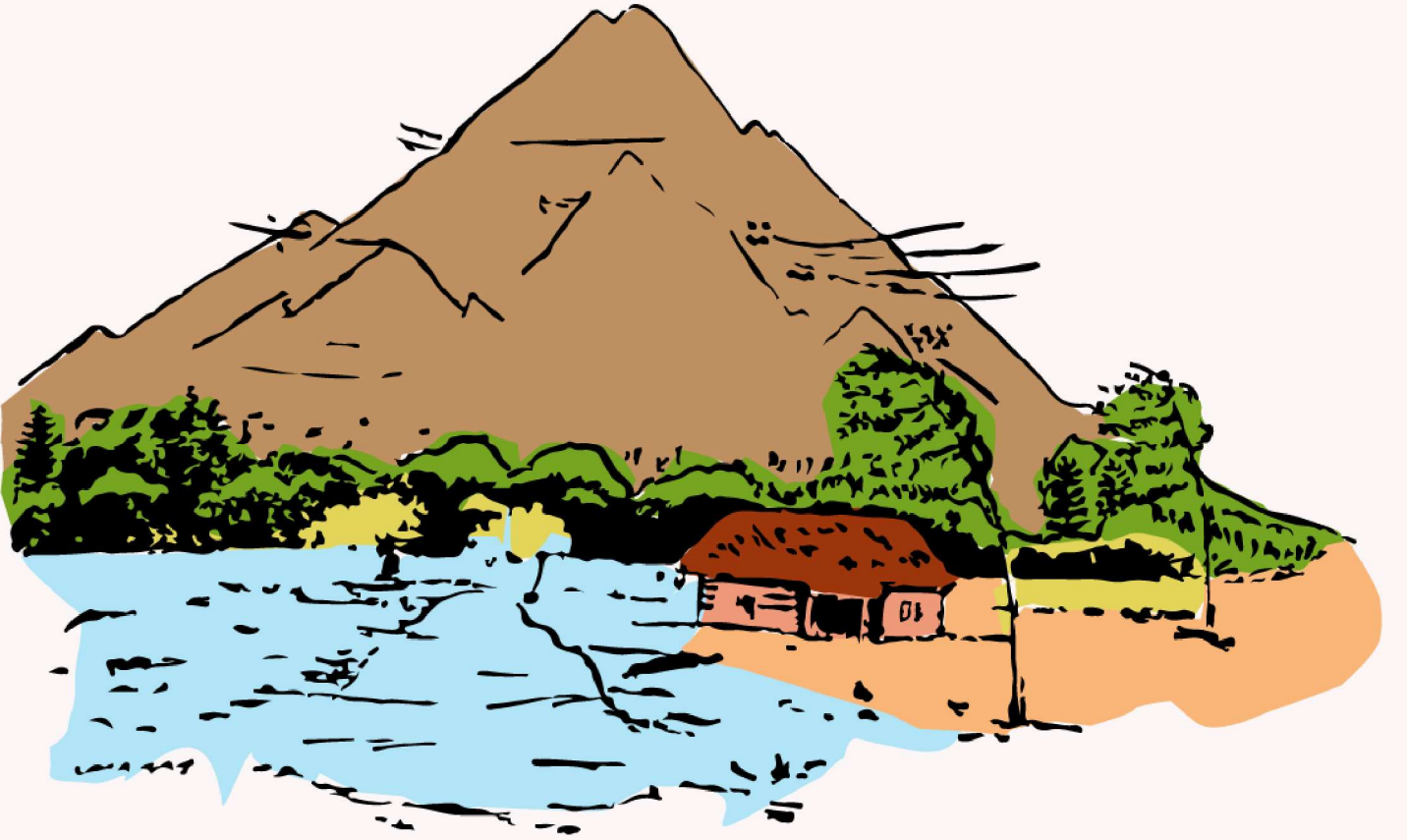

பகலவன் போட்டிக்கு விதி வகுத்தது.

பனிக்கட்டி ஓரிடத்தில் அசையாமல் நிற்க வேண்டும். காற்று தன் வலுவைக் கொண்டு அதை அசைக்க வேண்டும். அசைத்துவிட்டால் காற்றுத்தான் வலுவானது என்று முடிவு செய்யலாம். அசைக்க முடியாவிட்டால் பனிக்கட்டிதான் வலுவானது என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

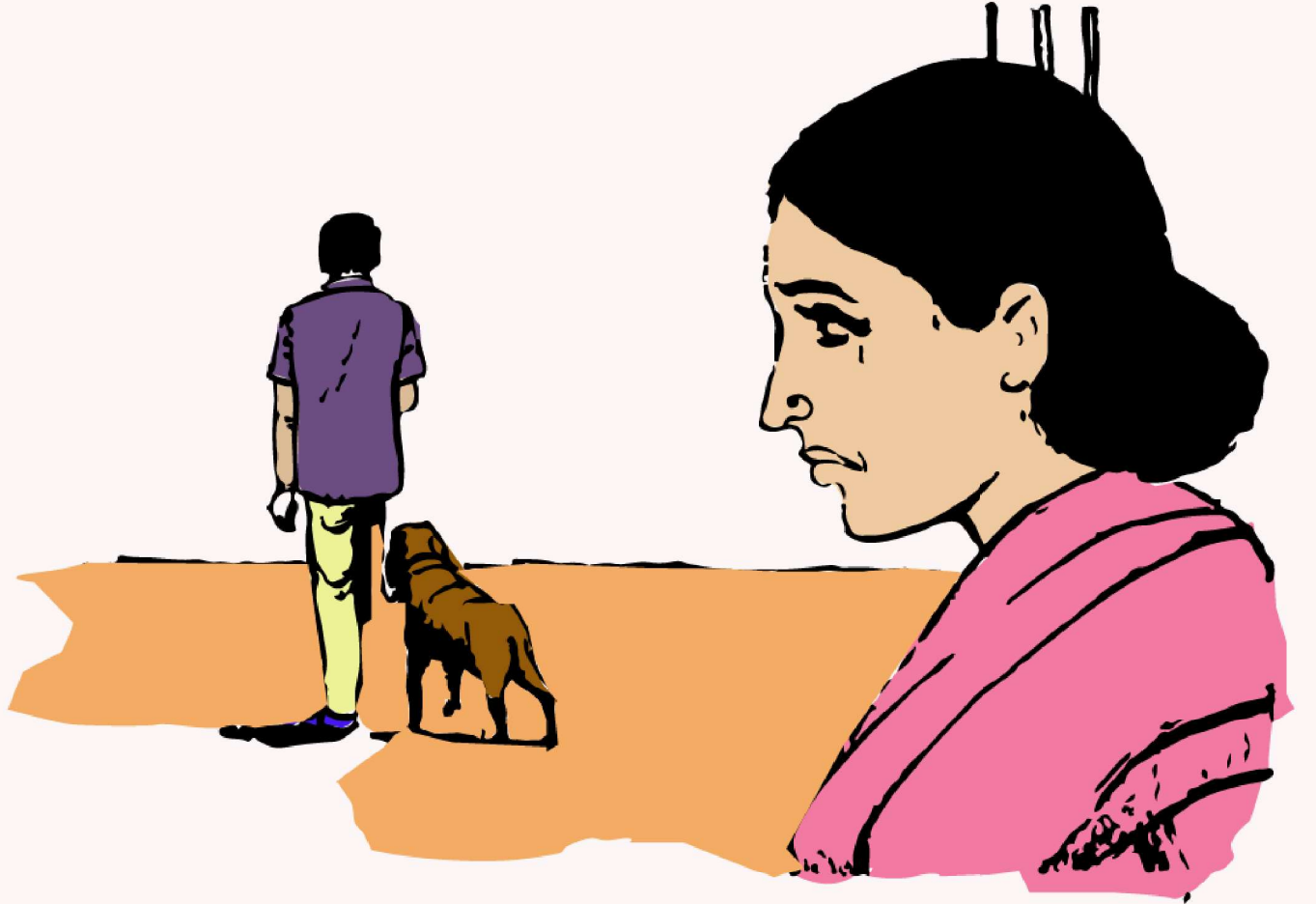
இந்தப் போட்டிக்கு இரண்டும் ஒப்புக்கொண்டன.

பனிக்கட்டி ஓரிடத்தில் மலை போல வளர்ந்து நின்றது. காற்று அதை நோக்கி வீசியது. ஒஓ வென்ற பேரிரைச்சலோடு காற்று மோதியது. காற்று வீச வீச பனிக்கட்டி இறுகியதே தவிர அசையவேயில்லை. காற்று தன் வலுவெல்லாம் சேர்த்து வீசியது.

வியப்பாய் இருந்தது. கேட்ட விலையைப் பேரம் பேசாமல் கொடுத்தேன். அன்போடு அதன் முதுகில் தடவிக் கொடுத்தேன்.

அந்த வீட்டுக்காரர் நாயை அழைத்துக் கொண்டுவந்து என் வண்டியில் ஏற்றிவிட்டார். நானும் ஏறிக் கொண்டேன். வண்டி புறப்பட்டது.

நாய் பின்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தது. நானும் திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்த வீட்டுக்காரர் வீட்டுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார்,

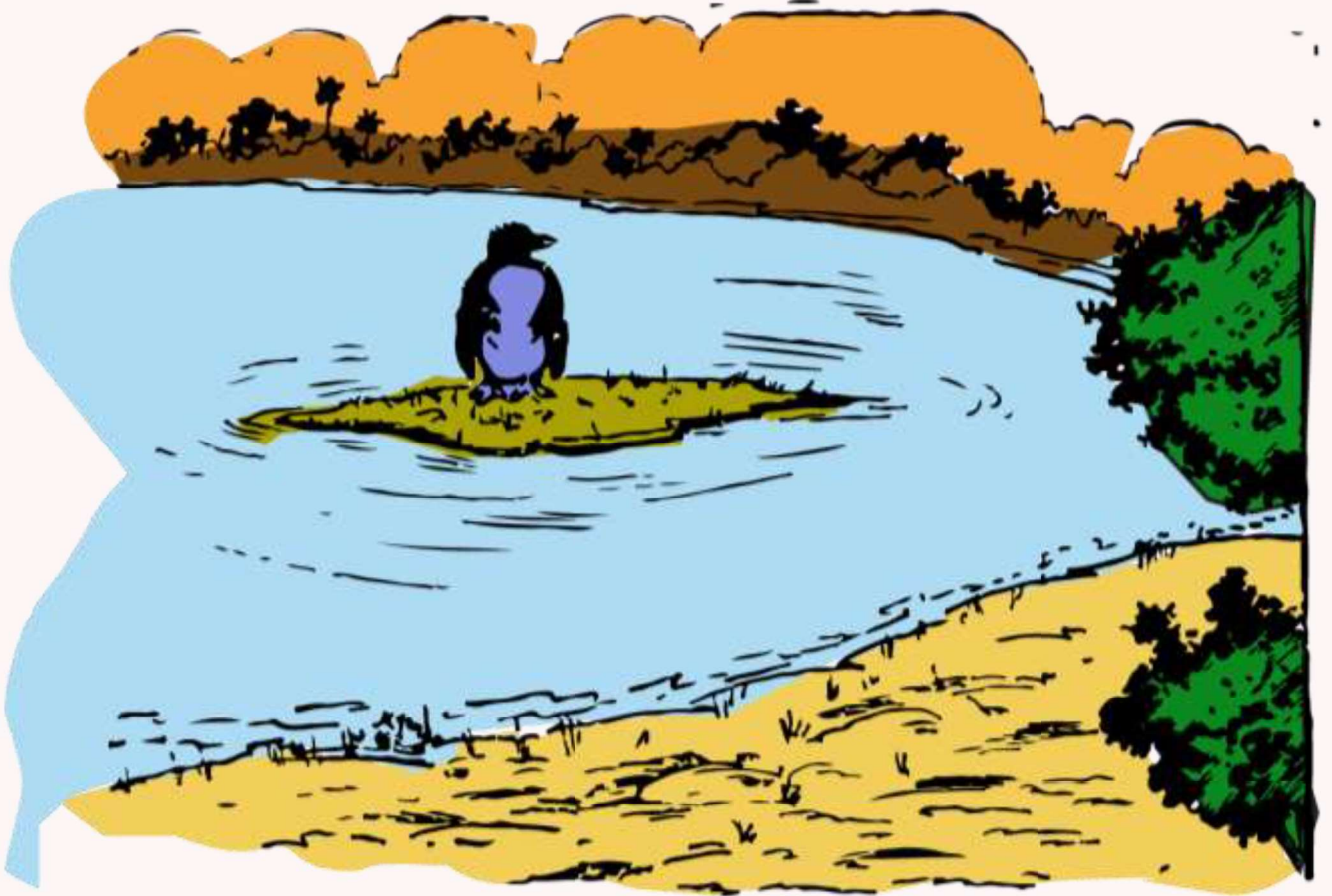

கதவோரத்தில் நின்ற அவர் மனைவி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். என் அருகில் இருந்த நாய் அங்கேயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“பேய்! பேய்!” கம்மலான குரலில் நடுக்கத்துடன் பேசினார்.

மற்ற செய்தியாளர்கள் எழுப்பப்பட்டனர். பெரிய ஒளிவிளக்குகள் ஏரியை நோக்கி ஒளி பெருக்கிப் பளிச்சிட்டன. ஏரியின் நடுவில் ஒரு பெரிய பறவை இறக்கைகளால் நீரைப் படபடவென்று அடித்தபடி நீந்திக் கொண்டிருந்தது.

மஞ்சளும் சிவப்புமான அதன் இறக்கைகள் நீர்ப்பரப்பை அடித்துக் கொண்டிருந்தன.

“பெலிகள், பெலிகள்” என்று ஒரு செய்தியாளர் கூவினார்.

உடனே மற்றொரு செய்தியாளர், “சென்றவாரம் நம் நாளிதழில் ஓர் அறிவிப்புப் போட்டிருந்தோமே! உயிர்க்காட்சி சாலையிலிருந்து ஒரு பெலிகள் பறவை தப்பியோடிவிட்டது.

நாளையக்கே வேலையைத் தொடங்குங்கள். ஒரு வாரத்தில் உங்கள் ஆடையை எதிர்பார்க்கிறேன்” என்றான் கோலபுரி அரசன் வண்ணங்கி.

அந்த எத்தர்கள் அரசனிடம் ஆயிரம் பொன் அச்சாரமாக வாங்கிக் கொண்டார்கள். அன்றே கடைத்தெருவுக்குச் சென்று ஒரு கைத்தறியும், ஒரு தையற்பொறியும், ஓர் அடுப்பும், சாயங் காய்ச்சுகிற பானையும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட கூடத்தில் இவற்றைக் கொண்டு வந்து இறக்கினார்கள்.

முதல் இரண்டு நாட்கள் பித்தன் கைத்தறியில் நூல் இல்லாமலே வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். சித்தனும் முத்தனும் உதவி புரிவதுபோல் பாவனை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அடுத்த இரண்டு நாளும் சித்தன் தையற்பொறியை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். துணியில்லாமலே, தையற்பொறி வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. பித்தனும் முத்தனும் தூக்கிப் பிடித்துக் கொள்வது போலவும் எடுத்துக் கொடுப்பது போலவும் நடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மற்ற இரண்டு நாட்களும், முத்தன் சாயப்பானையில் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொதிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தான். வெறுங்கையினால் துணியைச் சாயத்தில் நனைப்பது போலவும் காயப்போடுவது போலவும், பாசாங்கு செய்து கொண்டிருந்தனர்.

ஏழாவது நாள் மன்னன் வண்ணங்கி தனக்காக உருவாகியுள்ள ஆடையைப் பார்த்து வரப் புறப்பட்டான்.

இவ்வாறு ஆண் பெண் அனைவரும், அம்மணக் கோலத்தில் ஊர்வலம் வரும் அரசனைப் பார்த்து, அவன் ஆடையின் அழகைப் பாராட்டுவதாகப் போலித்தனமாகப் பாராட்டிப் பேசிக் கொண்டனர்.

முதல் அமைச்சரின் வீட்டுக்கு அருகில் தேர் வந்தது. முதலமைச்சரின் மனைவி, அரச ஊர்வலத்தைப் பார்ப்பதற்காகத் தன் குழந்தையுடன் உப்பரிகையின் மீது வந்து நின்றாள். அந்தக் குழந்தைக்கு ஐந்து வயது இருக்கும். சுடர்க்கொடி என்ற பெயருடைய அந்தப் பெண்குழந்தை சுட்டித்தனத்துக்கும் சுறுசுறுப்புக்கும், அறிவுநுட்பத்துக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது. ஐந்து வயதில் அது கேட்கும் கேள்விகள் அறிவுக்கு விருந்தாய் இருக்கும்.

சுடர்க் கொடி உப்பரிகையின் மீது வந்து நின்றதும் அரச ஊர்வலத்தை நோக்கினாள். அரசரை நோக்கினாள். அம்மணக் கோலத்தில் அரசர் தேர்த்தட்டில் நிற்பதைக் கண்டாள்.

அவள் அரசரை நோக்கிக் கூவினாள். “வெட்கம்! வெட்கம்! மன்னரே ஏன் அம்மணமாக இருக்கிறீர்கள்! உங்கள் ஆடையெல்லாம் எங்கே போயிற்று!” என்று கூச்சலிட்டுத் தன் கண்களை முடிக்க கொண்டாள்.

சுடர்க்கொடி அறிவுமிக்க குழந்தை என்பது அரண்மனை வாசிகள் எல்லாருக்கும் தெரியும். அவள் முட்டாள்தனமாகப் பேச மாட்டாள் என்பதும் தெரியும்.